

AGATHA CHRISTIE

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Έγκλημα κάτω από τον ήλιο
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Evil Under the Sun
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2014
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1941. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo
are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Το τσίμπημα της καρφίτσας»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3515-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3516-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μετάφραση: Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς
Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαβητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές
Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτέριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο
Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μυστικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Το μυστικό του Τσίμνεις
Φόνος στη Μεσοποταμία
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό
Τραγωδία σε τρεις πράξεις
Οι άθλοι του Ηρακλή
Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
N ή M;
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;
Το μυστήριο των επτά ρολογιών
Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ
Σιωπηλός μάρτυρας
Έγκλημα στον Νείλο
Έγκλημα κάτω από τον ήλιο
Μυστήριο στην Καραϊβική
Η ξεχασμένη δολοφονία
Ο φόνος είναι εύκολος
Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας
Ο Ωχρός Ίππος
Το μυστήριο του Σίταφορντ

*Στον Τζον,
σε ανάμνηση της τελευταίας επίσκεψής μας στη Συρία*

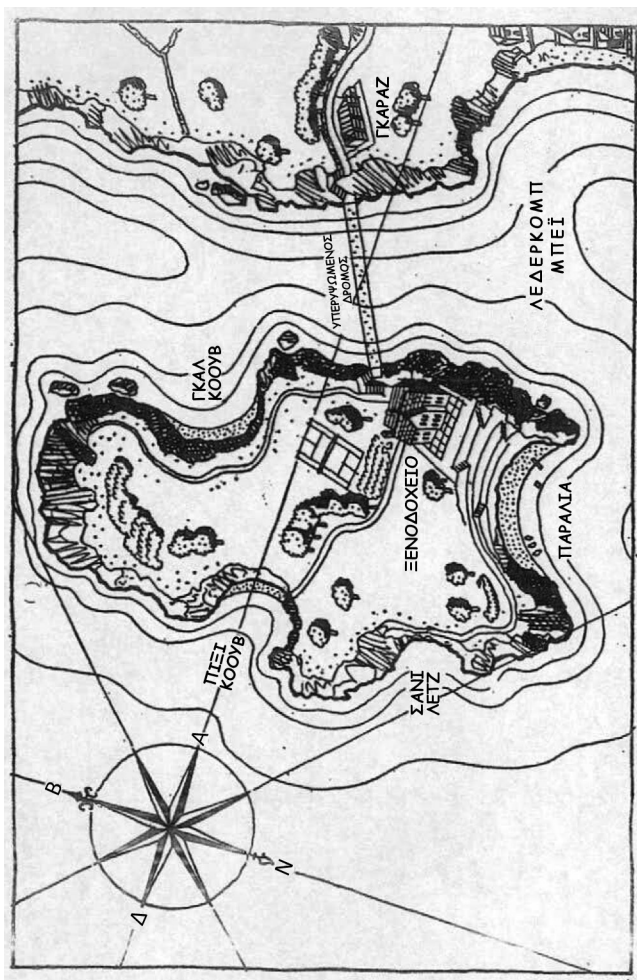
Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Έγκλημα κάτω από τον ήλιο κυκλοφόρησε στο Ηνωμένο Βασίλειο το 1941 και λίγο αργότερα την ίδια χρονιά στις ΗΠΑ. Ενώ μαινόταν ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, η Κρίστι περνούσε μια από τις πιο δημιουργικές περιόδους της καριέρας της. Για το συγκεκριμένο μυθιστόρημα ο κριτικός της Guardian έγραψε: «Θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι η κυρία Άγκαθα Κρίστι είναι μια από τους πιο αξιοηρόσεκτους συγγραφείς της εποχής μας.»

Το Έγκλημα κάτω από τον ήλιο διαδραματίζεται στο Ντέβον, την ιδιαίτερη πατρίδα της Κρίστι, που ήταν αγαπημένος τουριστικός προορισμός ήδη από εκείνη την εποχή. Από τα δημοφιλέστερα έργα της Κρίστι, γνώρισε πολλές διασκευές. Έγινε ταινία, με Πουαρό τον Πίτερ Ουστίνοφ, και επεισόδιο της τηλεοπτικής σειράς Agatha Christie's Poirot με Πουαρό τον Ντέιβιντ Σουσέ. Και οι δύο εκδοχές γυρίστηκαν στην ακτή Μπίγκμπερι του Ντέβον.

Το 1999 η ραδιοφωνική διασκευή του έργου μεταδόθηκε από το BBC 4, με τον Τζον Μόφατ στον ρόλο του Πουαρό.

Το Έγκλημα κάτω από τον ήλιο έγινε επίσης graphic novel και ακόμη και παιχνίδι για PC.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Συνταξιούχος Βέλγος ντετέκτιβ, που συμμετέχει στην εξιχνίαση μιας δολοφονίας.

Κάρι και Οντέλ Γκάρντενερ

Ζεύγος Αμερικανών παραθεριστών.

Έμιλι Μπρούστερ

Αθλητική, σκληροτράχηλη, σχολιάζει κοφτά και πάντα επί του θέματος.

Ταγματάρχης Μπάρι

Εργένης, απόστρατος αξιωματικός, συνηθίζει να αφηγείται ατελείωτες ιστορίες από την Ινδία, όπου υπηρέτησε.

Αιδεσιμότατος Στίβεν Λέιν

Θρησκόληπτος, βλέπει παντού το κακό και μισεί τις γυναίκες χαλαρών ηθών, που τις παρομοιάζει με «πόρνες της Βαβυλώνας».

Πάτρικ Ρέντφερν

Νέος και ωραίος, σύζυγος της Κριστίν Ρέντφερν, αλλά τρελά ερωτευμένος με την Αρλίνα Μάρσαλ.

Κριστίν Ρέντφερν

Σύζυγος του Πάτρικ, δασκάλα, ένα ευάλωτο πλάσμα με ευαίσθητη υγεία που δεν της επιτρέπει την έκθεση στον ήλιο, τα μπάνια ή οποιαδήποτε σωματική κόπωση.

Αρλίνα Μάρσαλ

Νέα, όμορφη, σύζυγος του λοχαγού Κένεθ Μάρσαλ και μητριά της κόρης του, Λίντα. Πρώην νθοποιός, μια *femme fatale* που ασκεί μοιραία γοητεία στους άντρες, μονίμως πέτρα σκανδάλου.

Κένεθ Μάρσαλ

Λοχαγός, σύζυγος της Αρλίνα, έλκεται μονίμως από «βασανισμένες» γυναίκες και προστρέχει ιπποτικά να τις διασώσει. Η πρώτη σύζυγός του είχε κατηγορηθεί αδίκως για ανθρωποκτονία.

Ρόζαμουντ Ντάρνλι

Πασίγνωστη σχεδιάστρια ρούχων, παιδική φίλη του Κένεθ Μάρσαλ και κρυφά ερωτευμένη μαζί του. Ο Πουαρό θαυμάζει τόσο το μυαλό όσο και την εμφάνισή της.

Λίντα Μάρσαλ

Κόρη του Κένεθ Μάρσαλ και προγονή της Αρλίνα. Μισεί τη μητριά της και πολύ θα ήθελε να τη δει νεκρή.

Χόρας Μπλατ

Χυδαίος και άξεστος, πλήττει θανάσιμα και βρίσκει διέξοδο σε ατέλειωτες βόλτες με το σκάφος του. Υπάρχουν υπόνοιες πως έκανε την περιουσία του με αθέμιτα μέσα.

Η απόφαση του πλοίαρχου Ρότζερ Άνγκμερινγκ, εν έτει 1782, να χτίσει σπίτι σε ένα νησί του Λέδερκομπ Μπέι χαρακτηρίστηκε απ' όλους ως το άκρον άωτον της εκκεντρικότητας. Ένας άντρας από μια τόσο καλή οικογένεια όφειλε να κατέχει μια καθωσπρέπει έπαυλη χτισμένη σε απέραντα λιβάδια, πλάι σε ένα ορμητικό ρυάκι, ίσως, και σε πλούσια βοσκοτόπια.

Όμως, ο πλοίαρχος Ρότζερ Άνγκμερινγκ είχε μονάχα μία μεγάλη αγάπη, κι αυτή ήταν η θάλασσα. Έτσι έχτισε το σπίτι του, γερό και ανθεκτικό, όπως έπρεπε να είναι, πάνω σε ένα μικρό και ανεμοδαρμένο ακρωτήριο που κατακλυζόταν από γλάρους κι αποκοπτόταν από τη στεριά με κάθε πλημμυρίδα.

Ο πλοίαρχος δεν παντρεύτηκε ποτέ· μοναδική και παντοτινή σύντροφο είχε τη θάλασσα. Έτσι, μετά τον θάνατό του, σπίτι και νησί πέρασαν στα χέρια ενός μακρινού ξαδέλφου. Τόσο εκείνος, όμως, όσο κι οι απόγονοί του, δε διαχειρίστηκαν με τη δέουσα προσοχή την κληρονομιά. Με το πέρασμα των χρόνων τα στρέμματα γης που τους ανήκαν λιγότευαν και η περιουσία έφθινε ολοένα.

Το 1922, όταν οι παραθαλάσσιες διακοπές επιτέλους καθιερώθηκαν και οι ακτές του Ντέβον και της Κορνουάλης έπαψαν να θεωρούνται υπερβολικά ζεστές για καλοκαίρι, ο Άρθουρ Άνγκμερινγκ ανακάλυψε πως θα δυσκολευόταν να πουλήσει το αχανές κι άβολο σπίτι του, που είχε χτιστεί στα τέλη της γεωργιανής περιόδου, ενώ, αντίθετα, είχε τη δυνατότητα να πιάσει μια καλή τι-

μή για το αδιάφορο κομμάτι γης που είχε αποκτήσει ο θαλασσοδαρμένος πλοίαρχος.

Το στιβαρό κτίριο επεκτάθηκε και διακοσμήθηκε. Ένας τοιμεντένιος υπερυψωμένος δρόμος ένωσε τη στεριά με το νησί. Παντού ολόγυρα δημιουργήθηκαν μονοπάτια και προστατευμένες απόμερες γωνιές. Προστέθηκαν δύο γήπεδα τένις και κλιμακωτά επίπεδα που κατέληγαν σε έναν κολπίσκο με βάρκες και βατήρες. Κι έτσι, μετά βαΐων και κλάδων, το ξενοδοχείο *Τζόλι Ρότζερ*, το Σμάγκλερς Άιλαντ και το Λέδερκομπ Μπέι πήραν ζωή. Έκτοτε, από τον Ιούνιο μέχρι τον Σεπτέμβριο, όπως και για ένα σύντομο διάστημα κάθε Πάσχα, το *Τζόλι Ρότζερ* ήταν υπερπλήρες. Το 1934 επεκτάθηκε κι άλλο και προστέθηκε ένα κοκτέιλ μπαρ, μια μεγαλύτερη τραπεζαρία και κάμποσα επιπλέον μπάνια. Οι τιμές ανέβηκαν.

Ο κόσμος έλεγε: «Μη μου πεις ότι δεν έχεις πάει στο Λέδερκομπ Μπέι... Υπάρχει εκεί ένα νησάκι με ένα καταπληκτικό ξενοδοχείο. Πολύ άνετο και χωρίς εκδρομείς κι άμαξες. Εξαιρετική κουζίνα κι όλα τα συναφή. Πρέπει να πας οπωσδήποτε».

Και, πράγματι, ο κόσμος πήγαινε.

II

Στο *Τζόλι Ρότζερ* διέμενε ένα άτομο εξαιρετικά σημαντικό (τουλάχιστον σύμφωνα με τις δικές του εκτιμήσεις). Ο Ηρακλής Πουαρό, εκτυφλωτικά λαμπερός με το λευκό σταυρωτό κοστούμι του, το εντυπωσιακά τσιγκελωτό μουστάκι και το ψάθινο καπέλο που του έπεφτε λοξά πάνω απ' τα μάτια και τα σκίαζε, καθόταν γερμένος σε μια βελτιωμένη έκδοση της γνωστής σεζ λογκ κι επιθεωρούσε την παραλία, στην οποία κατέληγε μια σειρά από κλιμακωτά επίπεδα. Η παραλία αυτή καθαυτή ήταν σπαρμένη με σωσίβια, στρώματα θαλάσσης, φουσκωτά σκάφη, τόπια και λαστιχένια παιχνίδια. Υπήρχε ακόμη ένας μακρόστενος βατήρας και

τρεις βάρκες, καθεμία σε διαφορετική απόσταση από την ακτή.

Από τους λουόμενους, άλλοι κολυμπούσαν κι άλλοι είχαν ξαπλώσει φαρδιοί-πλατιοί κάτω από τον ήλιο και αλείφονταν προσεκτικά με αντηλιακό.

Στο ακριβώς από πάνω επίπεδο, όσοι δεν έκαναν μπάνιο κάθονταν και σχολίαζαν τον καιρό, τα όσα διαδραματίζονταν μπροστά τους, τις ειδήσεις των πρωινών εφημερίδων και οτιδήποτε άλλο θεωρούσαν ενδιαφέρον.

Αριστερά του Πουαρό, ένας ατέλειωτος χείμαρρος από λέξεις κυλούσε με ένα απαλό, μονότονο βουητό από τα χείλη της κυρίας Γκάρντενερ, συνοδευόμενος από το κροτάλισμα που έκαναν οι βελόνες της καθώς έπλεκε με ζήλο. Ο σύζυγός της, ονόματι Οντέλ Κ. Γκάρντενερ, βρισκόταν ξαπλωμένος σε μια αιώρα πίσω της, με το καπέλο να του σκεπάζει τη μύτη, κι άρθρωνε μια σύντομη φράση κάθε τόσο, όποτε το απαιτούσε η περίπτωση.

Δεξιά του, η δεσποινίς Μπρούστερ, μια σκληροτράχηλη, αθλητική γυναίκα με γκριζα μαλλιά κι ευχάριστο πρόσωπο, ταλαιπωρημένο από τα χρόνια, σχολίαζε κοφτά κι απότομα. Το αποτέλεσμα θύμιζε τσοπανόσκυλο που διέκοπτε με το βαθύ γάβγισμά του τις ασταμάτητες, διαπεραστικές τσιρίδες ενός πομεράνιαν.

Η κυρία Γκάρντενερ έλεγε: «Έτσι, λοιπόν, είπα στον κύριο Γκάρντενερ: “Όλα καλά με τα αξιοθέατα”, του είπα, “κι εμένα μου αρέσει να γνωρίζω έναν τόπο σε βάθος. Όμως, είναι αλήθεια”, του είπα, “πως έχουμε γυρίσει την Αγγλία αρκετά και το μόνο που θέλω αυτή τη στιγμή είναι να βρω μια ήσυχη γωνιά κοντά στη θάλασσα και απλώς να χαλαρώσω”. Αυτό δε σου είπα, Οντέλ; “Απλώς να χαλαρώσω. Νιώθω πως χρειάζομαι χαλάρωση”, είπα. Δεν είναι έτσι, Οντέλ;»

Κάτω από το καπέλο του, ο κύριος Γκάρντενερ μουρμούρισε: «Ναι, καλή μου».

Η κυρία Γκάρντενερ επέμεινε.

«Έτσι, λοιπόν, όταν το ανέφερα αυτό στον κύριο Κέλσο από το πρακτορείο Κουκ – εκείνος ήταν που οργάνωσε το ταξίδι μας από

την αρχή μέχρι το τέλος κι ήταν αφάνταστα εξυπηρετικός, με κάθε δυνατό τρόπο. Δεν ξέρω τι θα κάναμε χωρίς αυτόν! Όπως έλεγα, λοιπόν, όταν το ανέφερα στον κύριο Κέλσο, εκείνος είπε πως η καλύτερη επιλογή ήταν να έρθουμε εδώ. Σε ένα τόσο γραφικό σημείο, είπε, τόσο απόμερο και ταυτόχρονα τόσο άνετο και πολυτελές. Και σε αυτό το σημείο, βεβαίως, επενέβη ο κύριος Γκάρντενερ και ρώτησε τι γίνεται με το θέμα της υγιεινής. Επειδή, αν θέλετε το πιστεύετε, κύριε Πουαρό, η αδελφή του κυρίου Γκάρντενερ πήγε να μείνει κάποτε σε έναν ξενώνα, υποτίθεται πριβέ και πολυτελή, στη μέση του πουθενά, ο οποίος, δε θα το πιστέψετε, διέθετε κάτι σαν *αποχωρητήριο*! Απολύτως φυσιολογικό, λοιπόν, να έχει τις αμφιβολίες του ο κύριος Γκάρντενερ γι' αυτά τα δήθεν απόμερα μέρη, έτσι δεν είναι, Οντέλ;»

«Μα ναι, καλή μου, φυσικά», αποκρίθηκε ο κύριος Γκάρντενερ.

«Όμως, ο κύριος Κέλσο έσπευσε να μας καθησυχάσει. Οι εγκαταστάσεις υγιεινής, είπε, είναι ό,τι πιο σύγχρονο, η δε κουζίνα εξαιρετική. Και έτσι είναι, πράγματι. Κι αυτό που μου αρέσει πιο πολύ είναι αυτή η *οικειότητα*, αν καταλαβαίνετε τι εννοώ. Σε ένα τόσο μικρό μέρος μιλάμε ο ένας στον άλλο και γνωριζόμαστε όλοι μεταξύ μας. Ένα ελάττωμα που έχουν οι Βρετανοί είναι πως τείνουν να είναι απόμακροι τα πρώτα χρόνια της γνωριμίας τους με κάποιον. Στη συνέχεια, γίνονται οι καλύτεροι άνθρωποι στον κόσμο. Ο κύριος Κέλσο είπε πως σε αυτό το μέρος έρχονται ενδιαφέροντα άτομα και διαπίστωσα πως είχε δίκιο. Παράδειγμα εσείς, κύριε Πουαρό, όπως και η δεσποινίς Ντάρνλι. Αχ, πραγματικά πέταξα τη σκούφια μου από τη χαρά μου όταν έμαθα ποιος είστε! Πες, Οντέλ, δεν ενθουσιάστηκα;»

«Ενθουσιάστηκες, καλή μου».

«Χα!» αναφώνησε η δεσποινίς Μηρούστερ, επεμβαίνοντας δυναμικά. «Τι συγκίνηση, ε, κύριε Πουαρό;»

Ο Ηρακλής Πουαρό σήκωσε αποδοκιμαστικά το χέρι. Αλλά το έκανε απλώς και μόνο από αβρότητα. Η κυρία Γκάρντενερ συνέχισε ακάθεκτη τη φλυαρία.

«Βλέπετε, κύριε Πουαρό, είχα ακούσει τόσα για εσάς από την Κορνίλια Ρόμπσον. Ο κύριος Γκάρντενερ κι εγώ βρεθήκαμε στο Μπάντενχοφ τον Μάιο. Και η Κορνίλια, βεβαίως, μας εξιστόρησε τα πάντα για τη δολοφονία της Λινέτ Ρίτζγουεϊ στην Αίγυπτο. Είπε πως ήσασταν καταπληκτικός και δεν έβλεπα την ώρα να σας γνωρίσω. Πες, Οντέλ, δεν είναι έτσι;»

«Έτσι είναι, καλή μου».

«Κι ύστερα γνώρισα και τη δεσποινίδα Ντάρνλι. Τόσα πράγματα αγοράζω από το Ρόουζ Μοντ και φυσικά αυτή είναι η *ψυχή* του Ρόουζ Μοντ, δεν είναι έτσι; Βρίσκω τα ρούχα της τόσο έξυπνα. Εκπληκτική σειρά. Το φόρεμα που έβαλα χτες βράδυ ήταν δικό της. Υπέροχη γυναίκα, από κάθε άποψη, πιστεύω».

Πίσω από τη δεσποινίδα Μπρούστερ, ο ταγματάρχης Μπάρι, ο οποίος παρατηρούσε τους λουόμενους με γουρλωμένα μάτια, γρύλισε: «Και τι όμορφη κοπέλα!»

Οι βελόνες της κυρίας Γκάρντενερ κροτάλισαν.

«Πάντως οφείλω να σας εξομολογηθώ κάτι, κύριε Πουαρό. Κοψοχολιάστηκα που σας είδα εδώ. Όχι πως δεν ενθουσιάστηκα που σας γνώρισα. Ο κύριος Γκάρντενερ ξέρει πόσο ενθουσιάστηκα. Αλλά μου πέρασε απ' το μυαλό πως ίσως βρίσκεστε εδώ, πώς να το πω, για *επαγγελματικούς* λόγους. Καταλαβαίνετε τι εννοώ; Είμαι τρομερά ευαίσθητη, όπως μπορεί να σας βεβαιώσει κι ο κύριος Γκάρντενερ, και δε θα άντεχα να εμπλακώ σε κάποιο έγκλημα, οιοδήποτε είδους. Βλέπετε—»

Ο κύριος Γκάρντενερ ξερόβηξε και είπε: «Καταλαβαίνετε, κύριε Πουαρό, η κυρία Γκάρντενερ είναι πολύ ευαίσθητη».

Τα χέρια του Ηρακλή Πουαρό υψώθηκαν στον αέρα.

«Επιτρέψτε μου να σας διαβεβαιώσω, μαντάμ, ότι βρίσκομαι εδώ για τον ίδιο λόγο που βρίσκεστε κι εσείς: για να απολαύσω τις διακοπές μου. Διόλου δε σκέφτομαι εγκλήματα».

«Δεν υπάρχουν πτώματα στο Σμάγκλερς Άιλαντ», πρόσθεσε η δεσποινίς Μπρούστερ με κάτι που έμοιαζε με κοφτό και βραχνό γάβγισμα.

«Α, μα αυτό δεν είναι αλήθεια», είπε ο Ηρακλής Πουαρό κι έδειξε προς τα κάτω. «Για δείτε τους εκεί, ξαπλωμένους σε σειρές. Τι είναι; Όχι άντρες και γυναίκες. Δεν έχουν τίποτα το προσωπικό πάνω τους. Πτώματα είναι, τίποτε άλλο!»

«Μορφονιές, ορισμένες», πρόσθεσε επιδοκιμαστικά ο ταγματάρχης Μπάρι. «Κομμάτι αδύνατες, ίσως».

«Πράγματι», συμφώνησε ο Πουαρό, «αλλά ποιο το δέλεαρ; Ποιο το μυστήριο; Προσωπικά τυγχάνω της παλαιάς σχολής. Στα νιάτα μου, σπανίως έβλεπες αστράγαλο. Μια κλεφτή ματιά σε ένα αέρινο μισοφόρι, αυτό κι αν ήταν προκλητικό! Η γλυκιά καμπύλη της γάμπας, ένα γόνατο, μια καλτσοδέτα με φιογκάκια...»

«Τολμηρό, τολμηρό!» μονολόγησε με βραχνή φωνή ο ταγματάρχης.

«Είναι πολύ πιο λογικός ο τρόπος που ντυνόμαστε στις μέρες μας», σχολίασε η δεσποινίς Μπρούστερ.

«Μα, πράγματι, κύριε Πουαρό», επενέβη η κυρία Γκάρντενερ. «Πιστεύω, ξέρετε, πως τα κορίτσια και τα αγόρια ζουν μια πολύ πιο φυσιολογική και υγιή ζωή στην εποχή μας. Τριγυρίζουν παρέα και, πώς να το πω...» Η κυρία Γκάρντενερ κοκκίνισε ελαφρά, γιατί είχε απονήρευτο μυσάλο. «Δεν έχουν καθόλου τον νου τους εκεί, αν καταλαβαίνετε τι εννοώ...»

«Καταλαβαίνω», απάντησε ο Ηρακλής Πουαρό. «Και το βρίσκω ανήθικο!»

«Ανήθικο;» επανέλαβε τσιριχτά η κυρία Γκάρντενερ.

«Να αφαιρείται το ρομάντζο, το μυστήριο! Τη σήμερον ημέρα τα πάντα είναι *τυποποιημένα!*» Ανέμισε το χέρι του προς τις ξαπλωμένες μορφές. «Τούτο δω μου θυμίζει πολύ το νεκροτομείο του Παρισιού».

«Κύριε Πουαρό!» αναφώνησε σκανδαλισμένη η κυρία Γκάρντενερ.

«Κορμιά αραδιασμένα σαν κρέατα σε χασάπικο!»

«Μα, κύριε Πουαρό, δεν υπερβάλλετε λίγο με τις λέξεις;»

«Ίσως ναι», παραδέχτηκε ο Ηρακλής Πουαρό.

«Μολαταύτα», συνέχισε η κυρία Γκάρντενερ, πλέκοντας ζωηρά, «τείνω να συμφωνήσω μαζί σας ως προς ένα σημείο. Όλα αυτά τα κορίτσια που τανύζονται έτσι μέσα στο λιοπύρι, θα βγάλουν τρίχες στα πόδια και τα χέρια τους. Το είπα και στην Αϊρίν, την κόρη μου, κύριε Πουαρό. “Αϊρίν”, της είπα, “αν ξαπλώνεις έτσι κάτω από τον ήλιο, θα βγάλεις τρίχες παντού· στα μπράτσα, στα πόδια και στο στήθος σου, και πώς θα είσαι τότε;” Έτσι της είπα. Έτσι δεν της είπα, Οντέλ;»

«Έτσι της είπες, καλή μου», συμφώνησε ο κύριος Γκάρντενερ.

Απλώθηκε σιωπή, καθώς όλοι έπλαθαν νοερά την εικόνα της Αϊρίν αφότου θα είχε συμβεί το μοιραίο.

Η κυρία Γκάρντενερ τύλιξε το πλεχτό της και είπε: «Αναρωτιέμαι...»

«Ναι, καλή μου;» ρώτησε ο κύριος Γκάρντενερ.

Σηκώθηκε με κόπο από την αιώρα και πήρε το πλεχτό και το βιβλίο από τα χέρια της γυναίκας του.

«Τι θα λέγατε να μας κάνετε παρέα για ένα ποτό, δεσποινίς Μπρούστερ;» ρώτησε.

«Μια άλλη φορά, ευχαριστώ».

Το ζεύγος Γκάρντενερ κίνησε για το ξενοδοχείο.

«Μα τι θαυμάσιοι σύζυγοι είναι οι Αμερικανοί!» αναφώνησε η δεσποινίς Μπρούστερ.

III

Τη θέση της κυρίας Γκάρντενερ δεν άργησε να καταλάβει ο αιδεσιμότατος Στίβεν Λέιν.

Ο κύριος Λέιν ήταν ένας ψηλός, σφριγηλός ιερέας άνω των πενήντα. Το πρόσωπό του ήταν ηλιοκαμένο, και το σκούρο γκριζό φανελένιο παντελόνι του ήταν ρούχο απολύτως ταιριαστό για διακοπές και ως εκ τούτου απολύτως αταίριαστο με την ιδιότητά του.

«Τι υπέροχη περιοχή!» αναφώνησε με ενθουσιασμό. «Περπά-

τησα από το Λέδερκομπ Μπέι μέχρι το Χάρφορντ και πίσω, ακολουθώντας τα βράχια».

«Σήμερα έχει ζέστη για περπάτημα», σχολίασε ο ταγματάρχης Μπάρι, που δεν περπατούσε ποτέ.

«Άριστη άσκηση», δήλωσε η δεσποινίς Μπρούστερ. «Κι εγώ ακόμη δε βγήκα για κουπί. Δεν υπάρχει καλύτερη γυμναστική για τους μυς της κοιλιάς από την κωπηλασία».

Το βλέμμα του Ηρακλή Πουαρό κατέβηκε μάλλον μελαγχολικά προς ένα συγκεκριμένο φούσκωμα στη μέση του κορμιού του.

Η δεσποινίς Μπρούστερ, που αντιλήφθηκε τη ματιά, συμπλήρωσε ευγενικά: «Θα το ξεφορτωνόσασταν πολύ σύντομα αυτό, κύριε Πουαρό, αν βγαίνατε καθημερινά για κουπί με τη βάρκα».

«Merci, μαντζαζέλ, αλλά απεχθάνομαι τα σκάφη!»

«Εννοείτε τα μικρά σκάφη;»

«Κάθε είδους σκάφος!» Έκλεισε τα μάτια και ρίγησε. «Δε μου είναι ευχάριστη η κίνηση της θάλασσας».

«Σήμερα, πάντως, η θάλασσα είναι γαλήνια σαν λίμνη».

«Η θάλασσα δεν είναι ποτέ απόλυτα γαλήνια», απάντησε με βεβαιότητα ο Πουαρό. «Πάντα, μα πάντα, υπάρχει κίνηση».

«Αν θέλετε τη γνώμη μου», πετάχτηκε ο ταγματάρχης Μπάρι, «η ναυτία είναι κατά κύριο λόγο νευρικής φύσεως».

«Ορίστε», είπε ο αιδεσιμότατος με ένα αχνό χαμόγελο, «κάτι ξέρουν και οι θαλασσόλυκοι, έτσι δεν είναι, ταγματάρχη;»

«Μονάχα μία φορά αρρώστησα, τότε που διέπλευσα τη Μάγνη! Αν δεν το σκέφτεσαι, δε σε πιάνει αυτό έχω να πω εγώ».

«Η ναυτία είναι στ' αλήθεια παράδοξο πράγμα», είπε συλλογισμένη η δεσποινίς Μπρούστερ. «Γιατί κάποια άτομα επηρεάζονται, ενώ κάποια άλλα όχι; Φαίνεται τόσο άδικο. Και δεν έχει καμία σχέση με το πόσο υγιής είναι κάποιος. Υπάρχουν καλοί ναυτικοί που είναι αρκετά φιλάσθενοι. Κάποιος μου είπε κάποτε πως έχει να κάνει με τη σπονδυλική στήλη. Άλλοι άνθρωποι δεν αντέχουν τα ύψη, για παράδειγμα. Ούτε εγώ τα αντέχω ιδιαίτερα, αλλά η κυρία Ρέντφερν δεν έχει το ταίρι της. Τις προάλλες που πηγαίναμε

στο Χάρφορντ ακολουθώντας το μονοπάτι στα βράχια, την έπιασε ίλιγγος και κυριολεκτικά γαντζώθηκε πάνω μου. Μου είπε πως κάποτε κόλλησε στα μισά της εξωτερικής σκάλας στον καθεδρικό του Μιλάνο. Ανέβηκε χωρίς να το σκεφτεί, αλλά στην κάθοδο τα χρειάστηκε».

«Τότε, καλύτερα να μην πλησιάσει καθόλου τη σκάλα για το Πίξι Κόουβ», παρατήρησε ο αιδεσιμότατος.

Η δεσποινίς Μπρούστερ έκανε μια γκριμάτσα.

«Ούτε εμένα μου πολυαρέσει αυτή η σκάλα. Για τους νέους είναι μια χαρά. Τα παιδιά των Κάουαν και των Μάστερμαν την ανεβοκατεβαίνουν τρέχοντας και το διασκεδάζουν».

«Να και η κυρία Ρέντφερν, που ανεβαίνει από την παραλία», είπε ο αιδεσιμότατος.

«Ο κύριος Πουαρό θα πρέπει να την εγκρίνει», σχολίασε η δεσποινίς Μπρούστερ. «Δεν είναι από εκείνες που κάθονται και λιάζονται».

Η νεαρή κυρία Ρέντφερν είχε βγάλει το λαστιχένιο σκουφάκι της και τίναζε πέρα δώθε τα γκριζόξανθα μαλλιά της. Το δέρμα της ήταν αντίστοιχα ωχρό, τα πόδια και τα μπράτσα της πάλλευκα.

Με ένα βραχνό γέλακι, ο ταγματάρχης Μπάρι είπε: «Δείχνει λίγο άψητη σε σύγκριση με όλους τους άλλους, δε νομίζετε;»

Η Κριστίν Ρέντφερν ανέβηκε τη σκάλα από την παραλία τυλιγμένη με ένα μακρύ μπουρνούζι και κατευθύνθηκε προς το μέρος τους.

Είχε χλωμό και σοβαρό πρόσωπο, όμορφο με έναν ιδιόμορφο τρόπο, και μικρά, ντελικάτα άκρα.

Τους χαμογέλασε και κάθισε δίπλα τους, στερεώνοντας το μπουρνούζι γύρω της.

«Έχετε κερδίσει τη συμπάθεια του κυρίου Πουαρό», είπε η δεσποινίς Μπρούστερ. «Δεν εγκρίνει τα πλήθη που κάνουν ηλιοθεραπεία. Τα παρομοίασε με παιδάκια σε πάγκο χασάπη, ή κάτι παρόμοιο».

Η Κριστίν Ρέντφερν χαμογέλασε θλιμμένα.

«Μακάρι να μπορούσα κι εγώ να κάνω ηλιοθεραπεία!» είπε.

«Αλλά το δικό μου δέρμα δε μαυρίζει. Απλώς σκάει και τα μπράτσα μου γεμίζουν με απαίσιες φακίδες».

«Κάλλιο φακίδες παρά τρίχες, όπως συμβαίνει στην Αϊρίν της κυρίας Γκάρντενερ...» μονολόγησε η δεσποινίς Μπρούστερ. Σε απάντηση στο ερωτηματικό βλέμμα της Κριστίν, συνέχισε: «Η κυρία Γκάρντενερ είναι σε σπουδαία φόρμα σήμερα το πρωί. Κυριολεκτικά ασυγκράτητη. “Δεν είναι έτσι, Οντέλ;” “Έτσι είναι, καλή μου”». Σταμάτησε κι αμέσως μετά συμπλήρωσε: «Αν και θα ήθελα να την είχατε σιγοντάρει λίγο, κύριε Πουαρό. Γιατί δεν το κάνατε; Γιατί δεν της είπατε πως βρίσκεστε εδώ για να ερευνήσετε έναν ιδιαζόντως ειδική φόνο και πως ο δολοφόνος, ένας επικίνδυνος ψυχοπαθής, το δίκως άλλο βρίσκεται μεταξύ των ενοίκων;»

Ο Ηρακλής Πουαρό αναστέναξε. «Πολύ φοβάμαι πως θα με πίστευε», είπε.

Ο ταγματάρχης Μπάρι χαχάνισε με έναν ήχο που ακούστηκε σαν λαχάνιασμα. «Α, σίγουρα θα σας πίστευε», συμφώνησε.

«Όχι, εγώ νομίζω πως ακόμη και η κυρία Γκάρντενερ δε θα πίστευε πως θα μπορούσε να διαπραχθεί εδώ ένα έγκλημα. Αυτό δεν είναι μέρος όπου θα έβρισκε κάποιος ένα πτώμα!» είπε η Έμιλι Μπρούστερ.

Ο Ηρακλής Πουαρό μετακινήθηκε ελαφρά στην καρέκλα του.

«Γιατί όχι, μαντζαρέλ;» διαμαρτυρήθηκε. «Γιατί δε θα μπορούσε να βρεθεί ένα πτώμα στο Σμάγκλερς Άιλαντ;»

«Δεν ξέρω», απάντησε η Έμιλι Μπρούστερ. «Υποθέτω πως σε ορισμένα μέρη είναι λιγότερο πιθανό να συμβεί κάτι τέτοιο. Αυτή η τοποθεσία δεν είναι το είδος που...» Άφησε τη φράση της στη μέση, επειδή δυσκολευόταν να εξηγήσει τι εννοούσε.

«Είναι ρομαντική, αυτό ναι», συμφώνησε ο Ηρακλής Πουαρό. «Είναι γαλήνια. Ο ήλιος λάμπει, η θάλασσα είναι καταγάλανη. Ξεχνάτε, όμως, δεσποινίς Μπρούστερ, πως το κακό караδοκεί παντού υπό τον ήλιον».

Ο αιδεσιμότατος αναδύτηκε στο κάθισμά του. Έγειρε μπροστά και τα βαθυγάλαζα μάτια του έλαμψαν.

Η δεσποινίς Μπρούστερ ανασήκωσε τους ώμους.

«Α, μα αυτό το αντιλαμβάνομαι, φυσικά. Εντούτοις...»

«Εντούτοις εξακολουθείτε να θεωρείτε αυτό το μέρος αταίριαστο σκηνικό για ένα έγκλημα. Ξεχνάτε ένα πράγμα, μαντζαζέλ».

«Την ανθρώπινη φύση, να υποθέσω;»

«Ακριβώς αυτή. Πάντα αυτή. Δε θα έλεγα αυτό, όμως. Ετοιμαζόμουν να σας τονίσω το γεγονός πως οι πάντες εδώ βρίσκονται σε διακοπές».

Η Έμιλι Μπρούστερ στράφηκε και τον κοίταξε σαστισμένη.

«Δεν καταλαβαίνω».

Ο Ηρακλής Πουαρό τής χαμογέλασε ευγενικά και κούνησε με έμφραση τον δείκτη του στον αέρα.

«Ας υποθέσουμε πως έχετε έναν εχθρό. Αν τον αναζητήσετε στο διαμέρισμά του, στο γραφείο του, στον δρόμο, eh, bien, πρέπει να έχετε έναν λόγο, να δώσετε κάποιες εξηγήσεις. Εδώ στη θάλασσα, όμως, δε χρειάζονται δικαιολογίες. Βρίσκεστε στο Λέδερκομπ Μπέι. Γιατί; Parbleu! Μα είναι Αύγουστος! Τον Αύγουστο πηγαίνουμε στη θάλασσα, κάνουμε διακοπές. Είναι απολύτως φυσιολογικό, βλέπετε, να βρίσκεστε εδώ, όπως είναι φυσιολογικό για τον κύριο Λέιν, τον ταγματάρχη, την κυρία Ρέντφερν και τον σύζυγό της. Επειδή στην Αγγλία συνηθίζεται να πηγαίνουμε στη θάλασσα τον Αύγουστο».

«Να σας πω», παραδέχτηκε η δεσποινίς Μπρούστερ, «σίγουρα είναι μία ευρηματική ιδέα. Οι Γκάρντενερ, όμως; Αυτοί είναι Αμερικανοί».

Ο Πουαρό χαμογέλασε.

«Ακόμη και η κυρία Γκάρντενερ, όπως η ίδια μάς είπε, νιώθει την ανάγκη να χαλαρώσει. Επιπλέον, εφόσον “γυρίζει” την Αγγλία, οφείλει να περάσει ένα δεκαπενθήμερο κάπου παραλιακά – ως καλή τουρίστρια, αν μη τι άλλο. Της αρέσει να χαζεύει τον κόσμο».

«Σας αρέσει κι εσάς να χαζεύετε τον κόσμο, να υποθέσω;» μουρμούρισε η κυρία Ρέντφερν.

«Το παραδέχομαι, μαντάμ. Μου αρέσει».

«Και παρατηρείτε κάμποσα πράγματα», συμπλήρωσε σκεπτικά εκείνη.

IV

Ακολούθησε σιωπή. Ο Στίβεν Λέιν ξερόβηξε κι είπε με κάποια αμηχανία: «Κύριε Πουαρό, με ενδιαφέρει κάτι που είπατε προηγουμένως. Πως το κακό караδοκεί παντού υπό τον ήλιον. Μου θύμισε μια φράση από τον Εκκλησιαστή: *“Και γε καρδιά υιών του ανθρώπου επληρώθη πονηρού και περιφέρεια εν καρδιά αυτών εν ζωή αυτών”*». Το πρόσωπό του φωτίστηκε από μια έκφραση που άγγιζε τα όρια του φανατισμού. «Χάρηκα που σας άκουσα να το λέτε. Στις μέρες μας κανείς δεν πιστεύει στο κακό. Στην καλύτερη περίπτωση θεωρείται απλή άρνηση του καλού. Ο κόσμος λέει πως κακό κάνουν οι αδαείς, οι υποανάπτυκτοι, εκείνοι τους οποίους οφείλουμε πιότερο να οικτίρουμε παρά να κατηγορούμε. Όμως, το κακό είναι αληθινό, κύριε Πουαρό! Είναι γεγονός! Πιστεύω στο κακό όπως πιστεύω και στον θεό. Υπάρχει! Είναι ισχυρό και διαφεντεύει τη Γη!»

Σταμάτησε. Είχε λαχανιάσει. Σφούγγισε το μέτωπό του με ένα μαντίλι και ξαφνικά φάνηκε μετανιωμένος.

«Συγγνώμη. Παρασύρθηκα».

«Καταλαβαίνω τι εννοείτε», είπε ήρεμα ο Πουαρό. «Μέχρι ενός σημείου συμφωνώ μαζί σας. Το κακό πράγματι διαφεντεύει τη Γη και είναι αναγνωρίσιμο».

Ο ταγματάρχης Μπάρι ξερόβηξε.

«Παρεμπιπτόντως, υπάρχουν ορισμένοι φακίρηδες στην Ινδία—»

Ο ταγματάρχης βρισκόταν στο *Τζόλι Ρότζερ* αρκετό καιρό, ώστε να ξέρουν όλοι πως είχε την ενοχλητική τάση να αφηγείται ιστορίες από την Ινδία, που δεν είχαν τελειωμό. Η δεσποινίς Μπρούστερ και η κυρία Ρέντφερν άρχισαν να μιλάνε ταυτόχρονα.

«Ο σύζυγός σας δεν είναι αυτός που κολυμπάει εκεί κάτω, κυρία Ρέντφερν; Τι καταπληκτικές απλωτές! Δεινότατος κολυμβητής!»

Την ίδια στιγμή, η κυρία Ρέντφερν έλεγε: «Α, μα κοιτάξτε! Τι χαριτωμένο σκάφος αυτό εκεί πέρα, με τα κόκκινα πανιά. Δεν είναι του κυρίου Μπλατ;»

Το ιστιοπλοϊκό με τα κόκκινα πανιά μόλις διέπλεε το άνοιγμα του όρμου.

«Ιδιόρρυθμη ιδέα τα κόκκινα πανιά», γρύλισε ο ταγματάρχης, αλλά η απειλή μιας νέας ιστορίας με φακίρηδες είχε αποφευχθεί.

Ο Ηρακλής Πουαρό κοίταξε επιδοκίμαστικά τον νεαρό άντρα που μόλις είχε βγει στην ακτή. Ο Πάτρικ Ρέντφερν ήταν ένα άριστο δείγμα της ανθρωπότητας. Γεροδεμένος κι ηλιοκαμένος, με φαρδιούς ώμους και στενούς γοφούς, απέπνεε ένα είδος μεταδοτικής ευθυμίας και ανεμελιάς, μια εγγενή απλότητα που τον έκανε αγαπητό σε όλες τις γυναίκες και στους περισσότερους άντρες.

Τον είδαν να στέκεται τινάζοντας από πάνω του νερό και να ανεμίζει το χέρι του χαιρετώντας εύθυμα τη γυναίκα του.

Εκείνη κούνησε το χέρι σε απάντηση και φώναξε: «Ελα επάνω, Πατ».

«Έρχομαι», απάντησε εκείνος κι απομακρύνθηκε για να μαζέψει την πετσέτα που είχε αφήσει στην παραλία.

Την ίδια στιγμή, μια γυναίκα βγήκε από το ξενοδοχείο και πέρασε από μπροστά τους για να κατεβεί στην παραλία.

Η εμφάνισή της έμοιαζε με είσοδο σε σκηνή θεάτρου.

Επιπλέον, η γυναίκα βάδιζε σαν να το ήξερε. Δεν υπήρχε καμία προφανής αμηχανία, λες κι η ίδια ήταν απολύτως εξοικειωμένη με την εντύπωση που, κάθε φορά ανεξαιρέτως, προκαλούσε η παρουσία της.

Ήταν ψηλή και λυγερή. Φορούσε ένα απλό, εξώπλατο λευκό φόρεμα, κατάλληλο για την παραλία, και κάθε εκατοστό του εκτεθειμένου κορμιού της ήταν ομοιόμορφα μαυρισμένο με μια όμορφη μπρούντζινη απόχρωση. Ήταν τέλεια σαν άγαλμα. Τα μαλλιά της είχαν φλογερό καστανοκόκκινο χρώμα και γύριζαν χαριτω-

μένα προς τα μέσα στο ύψος του λαιμού. Το πρόσωπό της είχε την ανεπαίσθητη σκληράδα που αφήνουν στο πέρασμά τους τρεις δεκαετίες ζωής, αλλά η εικόνα στο σύνολό της εξέπεμπε μια αίσθηση νεότητας, μια ανεπανάληπτη και θριαμβευτική θαλερότητα. Το πρόσωπό της ήταν ανέκφραστο και τα σκούρα μπλε μάτια της ήταν τραβηγμένα λοξά προς τα πάνω. Φορούσε ένα κινέζικο χάρτινο καπέλο στο χρώμα του νεφρίτη.

Η γυναίκα είχε κάτι που έκανε κάθε άλλο θηλυκό στην παραλία να φαντάζει ξεθωριασμένο και ασήμαντο. Αντίστοιχα, το βλέμμα κάθε αρσενικού ήταν στυλωμένο επάνω της.

Τα μάτια του Ηρακλή Πουαρό άνοιξαν, το μουστάκι του τρεμόπαιξε με επιδοκιμασία. Ο ταγματάρχης Μπάρι ανακάθισε και τα γουρλωτά μάτια του πετάχτηκαν κι άλλο από την έξαψη. Στα αριστερά του Πουαρό, ο αιδεσιμότατος Στίβεν Λέιν πήρε μια βαθιά, σφυριχτή ανάσα και το σώμα του σφίχτηκε.

«Η Αρλίνα Στιούαρτ, όπως λεγόταν προτού παντρευτεί τον Μάρσαλ», είπε ο ταγματάρχης με έναν βραχνό ψίθυρο. «Την είδα στο θεατρικό *Come and Go*, προτού εγκαταλείψει το σανίδι. Χάρμα οφθαλμών, έτσι;»

«Όμορφη είναι, ναι», είπε αργά και με παγερή φωνή η Κριστίν Ρέντφερν. «Νομίζω... δείχνει μάλλον επικίνδυνη!»

«Μόλις τώρα μιλούσατε για το κακό, κύριε Πουαρό», πρόσθεσε απότομα η Έμιλι Μπρούστερ. «Κατά τη γνώμη μου, λοιπόν, τούτη η γυναίκα είναι η προσωποποίηση του κακού! Σκέτος μπελάς, πέρα ως πέρα. Και τυγχάνει να γνωρίζω κάμποσα για το άτομό της».

«Θυμάμαι μια κοπέλα από τη Σίμλα», αναπόλησε ο ταγματάρχης. «Κι εκείνη είχε κόκκινα μαλλιά. Σύζυγος υπολοχαγού. Αν έκανε το μέρος άνω κάτω; Και βέβαια το έκανε! Οι άντρες τρελαίνονταν για χάρη της! Οι γυναίκες, φυσικά, πολύ θα ήθελαν να της βγάλουν τα μάτια! Κόντεψε να διαλύσει κάμποσα σπιτικά».

Και χαχάνισε με νοσταλγία.

«Ο άντρας της ήταν ένα ήσυχο ανθρωπάκι. Λάτρευε το χώμα

που πατούσε η γυναίκα του. Ποτέ δεν είδε κάτι. Ή, τουλάχιστον, έκανε ότι δεν είδε».

Ο Στίβεν Λέιν είπε με σιγανή, φορτισμένη φωνή: «Κάτι τέτοιες γυναίκες είναι απειλή για... απειλή για...»

Σταμάτησε.

Η Αρλίνα Στιούαρτ είχε φτάσει στην ακροθαλασσιά. Δύο νεαροί, λίγο μεγαλύτεροι από έφηβοι, πετάχτηκαν όρθιοι και έσπευσαν να την πλησιάσουν. Εκείνη τους χαμογελούσε.

Το βλέμμα της τους προσπέρασε και στάθηκε στον Πάτρικ Ρέντφερν, που περπατούσε στην παραλία.

Ήταν, σκέφτηκε ο Ηρακλής Πουαρό, σαν να βλέπεις τη βελόνα μιας πυξίδας. Ο Πάτρικ Ρέντφερν απόκλινε από την πορεία του, τα πόδια του άλλαξαν κατεύθυνση. Η βελόνα, άσχετα με τις δικές της επιθυμίες, οφείλει να υπακούσει στο μαγνητικό πεδίο και να στραφεί προς τον βορρά. Τα πόδια του Πάτρικ Ρέντφερν τον έφεραν στην Αρλίνα Στιούαρτ.

Εκείνη στεκόταν και του χαμογελούσε. Ύστερα άρχισε να βαδίζει αργά κατά μήκος της παραλίας, πλάι στα κύματα. Ο Πάτρικ Ρέντφερν την ακολούθησε. Εκείνη ξάπλωσε σε έναν βράχο. Ο Ρέντφερν κάθισε στα βότσαλα δίπλα της.

Ξαφνικά, η Κριστίν Ρέντφερν σηκώθηκε απότομα και γύρισε στο ξενοδοχείο.

V

Την αναχώρησή της ακολούθησε μια αμήχανη σιωπή.

Κι ύστερα η Έμιλι Μπρούστερ είπε: «Άσχημη κατάσταση. Είναι ευγενικό πλάσμα. Κι έχουν μόνο ένα δυο χρόνια παντρεμένοι».

«Η κοπέλα για την οποία σας έλεγα», συνέχισε ο ταγματάρχης, «εκείνη από τη Σίμλα, αναστάτωσε κάμποσους χαρούμενους γάμους. Κρίμα, θα λέγατε, σωστά;»

«Υπάρχει ένας τύπος γυναίκας», είπε η δεσποινίς Μπρούστερ,

«που της αρέσει να διαλύει σπιτικά». Κι ύστερα από ένα δυο λεπτά πρόσθεσε: «Ο Πάτρικ Ρέντφερν είναι ανόητος!»

Ο Ηρακλής Πουαρό δε μίλησε. Είχε το βλέμμα στραμμένο στην παραλία, αλλά δεν κοίταζε τον Πάτρικ Ρέντφερν και την Αρλίνα Στιούαρτ.

«Λοιπόν», είπε η δεσποινίς Μπρούστερ, «λέω να πάω ως τη βάρκα μου».

Και τους άφησε.

Τα γουρλωτά μάτια του ταγματάρχη στράφηκαν και κοίταξαν με περιέργεια τον Πουαρό.

«Λοιπόν, κύριε Πουαρό», είπε. «Τι σκέφτεστε; Δεν έχετε ανοίξει το στόμα σας. Τι σκέφτεστε για τη σειρήνα μας; Τη βρίσκετε σέξι;»
«*C'est possible*», απάντησε εκείνος.

«Ελάτε τώρα, γερο-μπερμπάντη! Σας ξέρω εσάς τους Γάλλους!»

«Δεν είμαι Γάλλος!» είπε ψυχρά ο Πουαρό.

«Εντάξει, αλλά μη μου πείτε πως δε γυρνάτε να κοιτάξετε μια όμορφη κοπέλα! Τι σκέφτεστε, λοιπόν;»

«Δεν είναι νέα», απάντησε ο Ηρακλής Πουαρό.

«Και τι σημασία έχει αυτό; Μια γυναίκα είναι όσο φαίνεται! Και η συγκεκριμένη φαίνεται μια χαρά!»

Ο Ηρακλής Πουαρό κατένευσε. «Ναι, είναι όμορφη», είπε. «Όμως, αυτό που μετράει στο τέλος δεν είναι η ομορφιά. Δεν είναι η ομορφιά που κάνει όλα τα κεφάλια στην παραλία, πλην ενός, να στρέφονται για να τη δουν».

«Είναι αυτό το κάτι, φίλε μου», είπε ο ταγματάρχης. «Αυτό το κάτι». Και πρόσθεσε, με ξαφνική περιέργεια: «Τι κοιτάζετε με τόσο ενδιαφέρον;»

«Κοιτάζω την εξαίρεση», αποκρίθηκε ο Πουαρό. «Τον έναν και μοναδικό άντρα που δε σήκωσε τα μάτια όταν πέρασε από μπροστά του».

Ο ταγματάρχης ακολούθησε το βλέμμα του και εντόπισε έναν ηλιοκαμένο σαραντάρη με ξανθά μαλλιά. Ο άντρας είχε ήρεμο, ευ-

χάριστο πρόσωπο και καθόταν στην παραλία καπνίζοντας την πίπα του και διαβάζοντας την *Times*.

«Α, αυτόν!» αναφώνησε ο ταγματάρχης. «Αυτός είναι ο σύζυγος, φίλε μου. Ο Μάρσαλ».

«Ναι, το ξέρω», συμφώνησε ο Ηρακλής Πουαρό.

Ο ταγματάρχης χαχάνισε. Ήταν κι ο ίδιος εργένης και είχε συνηθίσει να σκέφτεται την έννοια του Συζύγου υπό το φως μόνο τριών πρισμάτων: ως Εμπόδιο, Πρόβλημα ή Ασφάλεια.

«Δείχνει ωραίος τύπος», είπε. «Ήσυχος. Αναρωτιέμαι αν ήρθε η δική μου εφημερίδα».

Και με αυτά τα λόγια σηκώθηκε κι ανηφόρισε προς το ξενοδοχείο.

Το βλέμμα του Πουαρό στράφηκε αργά στο πρόσωπο του Στίβεν Λέιν. Ο αιδεσιμότετος παρατηρούσε την Αρλίνα Μάρσαλ και τον Πάτρικ Ρέντφερν. Ξαφνικά γύρισε προς τον Πουαρό. Τα μάτια του έλαμπαν από φανατισμό.

«Αυτή η γυναίκα είναι διαβολική ως το μεδούλι. Αμφιβάλλετε γι' αυτό;»

«Δεν μπορώ να είμαι σίγουρος», είπε αργά ο Πουαρό.

«Μα δεν το νιώθετε στην ατμόσφαιρα, άνθρωπέ μου; Δεν τη νιώθετε γύρω σας; Την παρουσία του Κακού;»

Ο Ηρακλής Πουαρό κούνησε αργά το κεφάλι.

Ηρακλής
ΠΟΥΑΡΟ

*Για δείτε τους εκεί, ξαπλωμένους σε σειρές. Τι είναι;
Όχι άντρες και γυναίκες. Δεν έχουν τίποτα το προσωπικό πάνω τους.
Πτώματα είναι, τίποτε άλλο!*

Δεν ήταν ασυνήθιστο να βλέπεις το όμορφο, μαυρισμένο κορμί της Αρλίνα Μάρσαλ στην αμμουδιά. Ξαπλωμένη μπρούμυτα, απολάμβανε τον ήλιο που αγαπούσε εξίσου με το φλερτ. Μόνο που αυτή τη φορά, δεν κάνει ηλιοθεραπεία· κείτεται στραγγαλισμένη...

Από ό,τι φαίνεται, δεν είναι γραφτό για τον Πουαρό να κάνει διακοπές. Έρθε να ξεκουραστεί σ' αυτό το όμορφο θέρετρο του Ντέβον και τώρα πρέπει να εξιχνιάσει έναν φόνο. Από την πρώτη στιγμή είχε παρατηρήσει πως η προκλητική συμπεριφορά της Αρλίνα ξεσήκωνε τον αντρικό πληθυσμό του ξενοδοχείου. Αλλά μήπως αυτό που μοιάζει με «έγκλημα πάθους» είναι στην πραγματικότητα ένας πολύ πιο ειδικής και καλά μελετημένος φόνος;

AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23573

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ